

Het is herfst, de bomen kleuren, de bladeren vallen, het donker treedt eerder in dan enkele maanden geleden. We dragen warme kleding die bij het herfstklimaat past, de verwarming verdrijft de kilte uit ons huis. We kijken met bezorgdheid naar het omhoogschieten van de energieprijzen. In de herfsttijd vieren we Allerheiligen en Allerzielen, gedenken degenen, die ons in de dood zijn voorgegaan. Ook wij zullen eens horen bij degenen, die herdacht worden. Wij vragen de voorspraak van Alle Heiligen. Ze z dienen ons tot voorbeeld door de manier waarop ze door alle moeilijke momenten heen overeind zijn gebleven. Ze benadrukken steeds dat ze dat danken aan Gods genade. Dichter bij ons zelf staan wellicht degenen die ons het naaste waren. Wij hebben met onze overleden ouders, grootouders, broers, zussen, familie en vrienden het leven gedeeld. Onze ouders stonden aan de oorsprong ervan. Onze band is onlosmakelijk blijvend. Maar zij zijn niet de enigen, die bijgedragen aan wie we geworden zijn of nog altijd aan het worden zijn. Ze waren met velen, broers, zussen, familieleden, vrienden, opvoeders, collega's, burens.

Allerheiligen en Allerzielen nodigen uit tot bezinning, maakt ons bedachtzaam en stil; we hebben herinnering aan wat waardevol was en voor ons nog steeds is; we hebben misschien ook herinnering ook aan wat beter had gekund. Zulke momenten van stilte zijn belangrijk in onze hectische wereld, gevuld met zoveel wat onze aandacht vraagt en ons wordt aanbevolen als noodzakelijk voor een ons welzijn. Generaties zijn ons voorafgegaan, binnen hun eigen omstandigheden, maar allen met eenzelfde het verlangen naar een zinvol leven voor henzelf en voor degenen, die na hen kwamen. Gedenken we degenen, die ons zijn voorgegaan met eerbied en respect en waar nodig barmhartigheid, wetend dat onze God een god van liefde en ontferming is. Mogen we leren van degenen, die ons zijn voorgegaan.

AR